

Gouden dagen

De dierentuin was klein, maar knus. Voor de bezoekers, althans.

- Ik vind dit, zei Lynn, een bijzonder aangename dag.

Haar dochter rende door het warme zand van de speeltuin bij het terras.

- Zonnetje schijnt, kind is gelukkig... zei Renee.

- Kinderen, zei Lynn. Liefelingszoon staat daar ergens te blowen.

Renee keek achter zich, maar ze zag hem niet.

- Liefelingszoon? Je hebt er maar eentje.

- Hij is mijn zoon en ik ben een lieveling, glimlachte Lynn.

- Die zag ik niet aankomen, zei Renee.

Net als Lynn sloot ze haar ogen.

- Lynn, zei een kinderstem.

Renee reageerde als eerste.

- Lynn zit bruin te worden, meisje.

- Heb je dorst, schatje? vroeg Lynn.

- Ik wil een ijsje. Waar is broer?

- Die is even weg.

- Ik loop wel mee, zei Renee.

- Wil je geld?

- Nee, ik heb genoeg bij me.

Lynn sloot haar ogen weer. Ze had behoefte aan een dutje.

- Lynn...

Een schaduw viel over haar gezicht.

- Als je een ijsje wilt, Renee is met je zusje net naar binnen.

- Een ijsje? Zoonlief keek naar de ingang van het restaurant.

- Ja, waarom niet? zei hij opgewekt en meteen liep hij ze achterna.

Renee, dacht Lynn, terwijl ze haar ogen sloot, regelt het wel.

Een medewerker met een rammelende kruiwagen passeerde het terras.

Ze knikte gelaten. Natuurlijk.

- Daar zijn we weer, zei Renee.

Lynn ging rechtop zitten en greep naar haar tasje.

- Ben je gek, zei Renee. Zo is het goed, hoor.

- Jullie zijn snel terug.

- Snel? We zijn nog naar de geitjes gaan kijken.

- Ja? O, dan ben ik waarschijnlijk in slaap gevallen.

- Je wordt oud, Lynn, zei haar zoon.

De ijsjes waren zelfs al op.

- Loop jij eens, zei ze streng, drie keer om de speeltuin.

- Ja! riep z'n zusje enthousiast. Probeer mij dan te pakken!

Lachend rende ze weg, haar broer quasi struikelend achter haar aan.

Renee schudde goedmoedig haar hoofd en ging weer zitten.

- Dit zijn gouden dagen, zei ze.

- Hier gaat het om, zei Lynn. Dit is het belangrijkste. Niet geld, niet een carrière.

- Niet het milieu, niet de toestand in de wereld.

De medewerker kwam terug met zijn rammelende kruiwagen.

- Erger jij je ook zo aan de toestand in de wereld? vroeg Lynn.

- Aan de toestand niet, wel dat we voortdurend bij de les worden gehouden.

- Precies, zei Lynn. Elke nieuwsuitzending krijgen we te horen wat er nu weer mis is gegaan in een werelddeel dat ons absoluut niets interesseert.

- Ik luister al niet meer naar het nieuws. Het is een en al ellende.

Lynn grinnikte.

- Ik had een oom, zei ze, die grossierde in ellende.
- Ach jee.
- Steeds weer had hij pech, beweerde hij, en het was nooit minder dan een ramp.

Renee knikte, alsof ze de man kende.

- Op den duur nam niemand hem meer serieus. Het was gewoon te erg.
- Kan ik me voorstellen.
- Er werd zelfs om gelachen. Al had hij maar zoiets als een lekke band, iedereen vond het komisch.

Lynn schudde nee en vervolgde:

- Op een dag stapte hij bij mijn moeder de keuken binnen, plofte op een stoel neer en wat denk je?
- Weer een lekke band?
- Hij zegt, mijn vrouw is zo stil vandaag, ik denk dat ze dood is.

Spontaan schoot Renee in de lach.

- Zo reageerde mijn moeder ook, zei Lynn. Maar wat was het geval?
- Nou?
- Ze was echt dood.
- Wat?! Hoe kan dat nou? Was je oom simpel of zo?
- Nee, zijn vrouw zoop als een ketter en ze lag wel vaker de hele dag laveloos op bed.
- Jezus, wat erg. Was hij kwaad op je moeder?
- Hij leek meer als verdoofd. Zijn vrouw was nog vrij jong. De kinderen waren er kapot van, ook al was ze niet zo'n fantastische moeder.
- Lijkt me logisch, zei Renee.
- Afijn, mijn oom is inmiddels ook dood. Overigens, hij was niet veel ouder dan zij, toen hij ging. Gelukkig waren de kinderen net volwassen.
- Net volwassen?
- Ze hadden twee kinderen, een zoon en een dochter. Allebei nakomertjes, trouwens. Het is niet zo dat hun ouders piepjong stierven.

Renee fronste haar wenkbrauwen.

- Het blijft toch een vervelende geschiedenis, zei ze.
- Dat is zo, zei Lynn.
- Grappig, een beetje, maar ook ellendig.
- Inderdaad.

Lynn keek naar de speeltuin. Renee volgde haar blik.

- Ach ja, zei Lynn. Ze deed haar tasje open en zocht naar een vijltje.
- Het bleef lange tijd stil. Lynn vijlde nauwkeurig haar nagels.
- Ik hoop, zei Renee toen, dat we allemaal heel erg oud worden, Lynn.
  - Dat hoop ik ook, vriendin. Dat hoop ik ook.